

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **V. N.**, zast. JUDr. Richardem Malečkem, advokátem, se sídlem Praha 8, Pakoměřická 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 8. 2005, č. j. 30 Az 101/2004 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci žalobkyně JUDr. Richardu Malečkovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2004, č. j. OAM-6024/VL-20-K03-2003, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 12. 10. 2005 (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byly rodinné a následně ekonomické problémy ve vlasti a legalizace pobytu na území České republiky. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení

§ 13 zákona o azylu. Žalovaný nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu a neshledal ani existenci překážek vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž namítala, že žalovaný porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, když nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, na základě neúplných důkazů nemohl správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět, a rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů. Žalobkyně nesouhlasila se závěry žalovaného a uvedla, že zemi původu opustila ve velmi tíživé osobní situaci, kdy nebylo reálné domáhat se pomoci a ochrany ze strany státních orgánů či jiných institucí. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 14. 7. 2005 žalobkyně zdůraznila, že z jejích tvrzení jednoznačně vyplynulo, že zemi původu opustila pro problémy vyplývající z její menšinové sexuální orientace. Rodiče žalobkyně nepřijali její sexuální orientaci (žalobkyně je lesbička), vyhodili ji z domu, aniž si mohla cokoliv svého odnést, přerušili s ní veškeré kontakty a oznámili vydědění, což vedlo ke znatelnému zhoršení ekonomické situace žalobkyně. Stěžejním důvodem žádosti o azyl však bylo obecné nahlížení a zacházení s lidmi menšinové sexuální orientace v Moldavsku. Když se obrátila na policii, aby se dostala ke svému majetku, a uvedla důvody svého vystěhování, bylo jí řečeno, že jí nepomohou, protože na místě rodičů by udělali totéž. Žalobkyně se obrátila na soud, ale nikdo se její stížností nezabýval. Kontaktovala několik osob stejné sexuální orientace s tím, že jako členka sdružení bude mít větší naději na úspěch při uplatňování svých práv, ale jakékoliv snahy o zlepšení situace lidí s menšinovou sexuální orientací narážely na odpor státních orgánů a způsobovaly problémy žalobkyni, jejíž sexuální orientace se stala známou pro více lidí. Žalobkyně namítala svou příslušnost k sociální skupině osob s menšinovou sexuální orientací a zpochybnila způsob vedení pohovoru žalovaným, neboť nebyla tázána na diskriminaci z důvodu své sexuální orientace. Žalobkyně poukázala rovněž na svou diskriminaci v zaměstnání, kdy byla jako zdravotní sestra přeřazena na jinou, podstatně méně placenou práci, aby byla co nejméně v ženském kolektivu. Z důvodu své sexuální orientace byla rovněž odmítnuta u jiného zaměstnavatele, kam se pokoušela přejít. Podle žalobkyně nemělo smysl podávat žalobu, na což ani neměla finanční prostředky. Na její stížnosti nebylo písemně reagováno, pouze dostala doporučení, aby se svými problémy byla co nejméně na očích. Žalobkyně poukázala na ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu a konstatovala, že její situace odůvodňuje udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. a) i b) téhož zákona, když uplatňovala své právo na rovnost sexuální orientace. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu označila žalobkyně za nepřezkoumatelné, neboť nelze dovodit, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a z jakých poměrů žalovaný vycházel, resp. které okolnosti považoval za „nehodné“ zvláštního zřetele.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č. j. 30 Az 101/2004 – 48, ze dne 24. 8. 2005, žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku uvedl, že v řízení před správním orgánem nedošlo k žádnému porušení ustanovení o řízení a rozhodnutí žalovaného není nezákonné. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci byla příliš obecná, nebylo možné zjistit, jaké důkazy měl žalovaný provádět a v čem se žalobkyni jeví skutková zjištění neúplná. K rozšíření žalobních bodů ze dne 14. 7. 2005 krajský soud z důvodu uplynutí lhůty pro podání žaloby nepřihlédl. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že si žalovaný opatřil dostatek podkladů, které poskytly možnost spolehlivého zjištění stavu věci. Krajský soud

tyto podklady vyjmenoval a konstatoval, že vyhovují obecným požadavkům správního řádu i požadavkům zákona o azylu. Krajský soud dále uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně nebyla pronásledována pro žádný ze zákonných důvodů, ani takové skutečnosti netvrdila. Opakovaně poukazovala na svou sexuální orientaci a z toho vyplývající ekonomické problémy po opuštění společné domácnosti, ve které žila s rodiči. V hodnocení situace v Moldávii žalovaným neshledal krajský soud vady a uzavřel, že žalovaný postupoval správně, když rozhodl o neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Na tento závěr podle krajského soudu nemohly mít vliv ani skutečnosti uvedené v doplnění žaloby, jejichž věrohodnost soud s ohledem na pohovor ve správním řízení zpochybnil. Krajský soud konstatoval nesplnění podmínek ustanovení § 13 zákona o azylu a zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a žalovaný nepřekročil meze správního uvážení stanovené zákonem. Žalobkyně podle krajského soudu v průběhu správního řízení ani před soudem neuváděla žádné zvláštní okolnosti pro udělení humanitárního azylu, ani netvrdila existenci překážek vycestování, které krajský soud u žalobkyně rovněž neshledal. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Stěžovatelka přislíbila doplnění kasační stížnosti prostřednictvím advokáta, o jehož ustanovení současně požádala, a navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové usnesením č. j. 30 Az 101/2004 – 68, ze dne 11. 10. 2005, ustanovil zástupcem stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Richarda Malečka, advokáta.

K výzvě soudu byla podaná kasační stížnost podáním ze dne 7. 12. 2005 doplněna následovně. Stěžovatelka namítala nesprávné posouzení otázky aplikace ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a otázky odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Krajský soud se nevypořádal s otázkou, zda je homosexuálně orientovaný člověk příslušníkem určité sociální skupiny, což vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se rovněž nevypořádal s otázkou pronásledování, kdy za určitých okolností pouhá příslušnost k sociální skupině může být důvodem pro udělení azylu. Stěžovatelka zdůraznila, že pronásledování může vycházet i od některých složek obyvatelstva, a podotkla, že se vůči ní rodiče dopustili diskriminace a státní orgány Moldavské republiky nejsou schopny zajistit účinnou ochranu před pronásledováním, které de facto tolerují. Stěžovatelka dále poukázala na povinnost správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu a namítala, že se žalovaný zaměřil pouze na ekonomické důsledky diskriminace z důvodu sexuální orientace. Skutkovou podstatu, z níž žalovaný vycházel, proto shledala v rozporu se spisem. Stěžovatelka konstatovala, že žalovaný nekonkretizoval obsah zpráv a informací, z nichž vycházel, ve vztahu ke stavu práv sexuálních menšin, v čemž spatřovala nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Konstatoval,

že se stěžovatelka proti činnosti třetích osob nebránila všemi dostupnými prostředky a jednání rodičů stěžovatelky nelze označit za pronásledování, ani přičítat státním orgánům. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že stěžovatelka požádala o udělení azylu po více roce pobytu na území České republiky, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka v žádosti o udělení azylu ze dne 14. 11. 2003 uvedla, že Moldavsko opustila kvůli problémům s rodiči, kteří se dozvěděli o její homosexuální orientaci a vyhodili ji. Poté bydlela v pronajatém bytě, ale nemohla jej platit, protože neměla peníze. Měla ekonomické potíže. Stěžovatelka se pokusila odjet do Německa, ale nezískala vízum, proto se nakonec rozhodla pro Českou republiku. O azyl požádala později, protože o té možnosti nevěděla a obává se správního vyhoštění. Stěžovatelka uvedla, že ona sama ani nikdo z její rodiny nebyli členem žádné politické strany či jiné organizace. Při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu, konaném dne 8. 1. 2004, stěžovatelka doplnila, že její bezprostřední pohnutkou k odchodu ze země původu byly problémy s rodiči kvůli její sexuální orientaci, nemohla bydlet doma, měnila byty a neměla peníze. Do České republiky přicestovala za kamarádkou, o azyl se rozhodla požádat asi rok před konáním pohovoru, dříve o té možnosti nevěděla. V roce 2001 se rodiče stěžovatelky od její sestry dozvěděli o její sexuální orientaci a vyhodili ji z domu. Rodiče stěžovatelky jsou nábožensky založení, bydlí na venkově, takže to byl pro ně šok.

Stěžovatelka potvrdila, že mohla žít sama i přes svou sexuální orientaci, ale přestože pracovala na 1,5 úvazku, dostávala pouze 20 USD měsíčně, za což se nemohla uživit. Doma u rodičů měli hospodářství, takže alespoň v jídle byli soběstační. Stěžovatelka zdůraznila, že kdyby byla jinak sexuálně orientovaná, nemusela by odejít od rodičů a neměla by ekonomické potíže. Se svou tehdejší přítelkyní stěžovatelka nežila ve společné domácnosti, nechodila do speciálních podniků, které podle ní v Moldavsku neexistují, protože odlišná sexuální orientace se tají a lidé homosexuály nechápou. Zákon, který by zakazoval homosexuální vztahy, podle stěžovatelky neexistuje. Neexistují ani organizace sdružující tyto lidi. Stěžovatelka uvedla, že kromě zmíněných jiné problémy v Moldavsku neměla, a to ani problémy se státními orgány. Se svou přítelkyní chtěla odjet za prací do Řecka, ale nedostala vízum. Do Moldavska se vrátit nechce, protože se tam nic nezměnilo, musela by obnovovat atestace, bez nichž by nemohla pracovat, neměla by z čeho žít a kde. Podle jejího vyjádření by jí nic nehrozilo, měla by však existenční problémy. Stěžovatelka nežádala žádné doplnění protokolu o provedeném pohovoru.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelkou, vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Nejvyšší správní soud vyhodnotil skutečnosti uváděné stěžovatelkou a dospěl k závěru, že tyto skutečnosti nenaplňují znaky pronásledování ve smyslu citovaného ustanovení. Problémy stěžovatelky s vlastními rodiči nepochybně spadají do okruhu potíží se soukromými osobami.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce (zde stěžovatelky) dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, www.nssoud.cz).

Stěžovatelka v průběhu správního řízení uvedla, že neměla žádné problémy se státními orgány, a současně netvrdila, že by si na chování rodičů u státních orgánů bezvysledně

stěžovala či žádala tyto orgány o pomoc. Jednání rodičů stěžovatelky proto v kontextu citované judikatury nelze přičítat státním orgánům, ani považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud při hodnocení těchto skutečností nepřihlížel k tvrzením stěžovatelky uvedeným v doplnění žaloby, neboť tato tvrzení působí ve srovnání s údaji sdělenými stěžovatelkou při pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu jako účelová a podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *žadatel o azyl (zde stěžovatelka) musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Pokud nežádá o udělení humanitárního azylu v řízení před správním orgánem, resp. neuvede důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže k jejich případnému uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti soud přihlížet* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 – 61, www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že hlavním důvodem odchodu stěžovatelky z Moldavska byly problémy se soukromými osobami a související ekonomické potíže. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *skutečnost, že žadatel o azyl (zde stěžovatelka) má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona)* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, www.nssoud.cz].

Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem, aniž by zlehčoval obtížnou situaci homosexuálních osob, konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu považuje vzhledem k výše uvedenému za správné a příhodné.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem (zde stěžovatelkou) neuplatněné* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčuje námitce stěžovatelky týkající se rozporu skutkové podstaty se správním spisem, ani námitce jednostranného zaměření správního řízení na ekonomické potíže stěžovatelky, když není pochyb o tom, že stěžovatelka kromě citovaných informací žádné jiné skutečnosti významné pro posouzení její žádosti o udělení azylu v průběhu správního řízení neuvedla.

Za dané situace považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné zkoumat stav práv sexuálních menšin v Moldavsku a posuzovat, zda stěžovatelka patří do sociální skupiny homosexuálně orientovaných osob, když bylo najisto postaveno, že stěžovatelka nebyla pronásledována, ani netvrdila a neodůvodnila, že má strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k této sociální skupině. Jak již bylo uvedeno, ze správního spisu vyplývají pouze ekonomické důvody odchodu z Moldavska, které byly vyvolány problémy se soukromými osobami kvůli sexuální orientaci stěžovatelky. Námitky, že se krajský soud nevypořádal s těmito otázkami, shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnými.

Ze správního spisu nadto vyplývá, že stěžovatelka opustila Moldavsko dne 29. 6. 2002 a o azyl požádala až dne 14. 11. 2003, ačkoliv podle svého vyjádření již počátkem roku 2003

o možnosti požádat o azyl věděla. Dalším zásadním důvodem žádosti stěžovatelky o udělení azylu proto byla snaha o legalizaci pobytu, která podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není relevantním důvodem pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil žádná pochybení v postupu a rozhodnutí žalovaného, ani krajského soudu. Kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. tedy nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o tomto návrhu není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a stěžovatelku chrání před důsledky rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové režim pobytu za účelem strpění podle ustanovení § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

Odměna zástupci stěžovatelky JUDr. Richardu Malečkovi, advokátovi, který byl stěžovatelce ustanoven usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2005, č. j. 30 Az 101/2004 – 68, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 1000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 1. 9. 2006, [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon, celkem tedy 2150 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto podle ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s. patří k nákladům řízení rovněž částka odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 2150 Kč, tj. 408,50 Kč. Zástupci stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 2558,50 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu